

A Space Exodus
2009

Video, lyd (5:00 min.)

Courtesy: Larissa Sansour

A Space Exodus overfører den amerikanske filminstruktør Stanley Kubricks ikoniske science fiction-værk *2001: A Space Odyssey* til en mellemøstlig kontekst. Den velkendte musik fra Kubricks film fra 1968 glider over i arabiske toner, der understøtter Larissa Sansours fremstilling af det ydre rum.

Fortællingen følger Larissa Sansour selv på en fiktiv rejse gennem universet, hvor Kubricks tematikker som menneskets evolution og teknologiske udvikling danner bagtæppet. Med reference til Neil Armstrongs månelanding i 1969 introducerer Sansour idéen om den første palæstinenser i rummet og omskriver den historiske replik: *“Et lille skridt for en palæstinenser, et kæmpe spring for menneskeheden.”*

A Space Exodus leverer et spekulativt alternativ til et selvstændigt palæstinensisk territorium. Måske kan der i det ydre rum endelig findes et sted, der tilhører palæstinenserne, samlet under ét flag.

A Space Exodus
2009

Video, audio (5:00 min.)

Courtesy: Larissa Sansour

A Space Exodus quirkily transposes imagery from American film director Stanley Kubrick's iconic *2001: A Space Odyssey* to the context of the Middle East. The familiar music of the 1968 sci-fi film is transformed into an Arabic-style soundtrack to match Larissa Sansour's outer-space visual world.

The story follows Larissa Sansour herself on an imaginary journey through the universe, accompanied by Kubrick's themes of human evolution and technological development. Here, however, Larissa Sansour raises the novel idea of the first Palestinian in space, referencing Neil Armstrong's 1969 moon landing by rewriting the famous phrase associated with that historic event: *'A small step for a Palestinian, a giant leap for mankind.'*

A Space Exodus offers a speculative, alternative way for Palestinians to have their own territory. Perhaps there could finally be a place in outer space belonging to Palestinians, and under just one flag.

Video, lyd (9:00 min.)
Courtesy: Larissa Sansour

I *Nation Estate* benytter Larissa Sansour science fiction-genren som redskab til at bearbejde den territoriale politiske tilstand i Mellemøsten. I værket forenes en computergenereret verden med skuespillere og et arabisk lydspor. Tonen er dystopisk, men har et skær af sort humor.

Fortællingen præsenterer en vertikal tilgang til et selvstændigt Palæstina: en suveræn palæstinensisk stat i form af et højhus kaldet Nation Estate. Her er alle de palæstinensiske byer fordelt på forskellige etager i den enorme bygning.

Seeren følger hovedpersonen, spillet af Larissa Sansour, fra en togstation op til Betlehem, der ligger på højhusets 21. etage. Bygningens rum er inspireret af sci-fi-æstetik og indeholder referencer til vigtige vartegn som Al-Aqsa-moskeen i Jerusalem og Fødselskirken i Betlehem. Reklamerne i elevatoren henviser til forskellige samfundsmæssige og politiske spørgsmål, der berører palæstinenserne, fra vandmangel til begrænset bevægelsesfrihed.

Filmens hovedperson inviterer til sidst indenfor i sit hjem, der indeholder en række referencer til den palæstinensiske kulturarv, heriblandt broderi, madlavning og nationale symboler. Uden for lejlighedens glasvægge åbner sig et vidtstrakt landskab, der med et tryk på en knap kan forvandles til en udsigt over Jerusalem. Her har det palæstinensiske folk endelig mulighed for at leve fredeligt sammen – om end stadig bag mure.

Video, audio (9:00 min.)
Courtesy: Larissa Sansour

Tinged with dark humour, and unmistakably dystopian, *Nation Estate* is a film that employs sci-fi aesthetics to approach the political deadlock in the Middle East. It combines a computer-generated world with live action and an electronic Arabesque soundtrack.

The story suggests a vertical solution to the creation of an independent Palestine, where Palestinians have their own state – a giant skyscraper called the Nation Estate. All the Palestinian cities and the different sectors of society are spread across several floors of this massive building.

The viewer follows the main character – performed by Larissa Sansour herself – from a railway station to the 21st floor of a block of flats, called the ‘Bethlehem floor’. The rooms are inspired by sci-fi imagery and refer to important landmarks, such as the Al-Aqsa Mosque in Jerusalem and the Church of the Nativity in Bethlehem. The adverts in the skyscraper’s lift range across various social and political issues affecting Palestinians, including access to water and travel restrictions.

The story takes viewers into the main character’s home, which is teeming with cultural references from embroidery to food, and national symbols. The apartment’s glass wall opens onto a panoramic landscape, which can be transformed into a view of Jerusalem at the press of a button. At last, the entire Palestinian people can live a peaceful life together – but still within walls.

Archaeology in Absentia
2016

- 10 bronzeskulpturer, 20 × 10 cm.
- 4 fotografier, indrammet inkjet print, 30 × 40 cm.
- 1 fotografi, indrammet inkjet print, 60 × 80 cm.
- 1 landkort, inkjet print, 64 × 112 cm.

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

Skulpturinstallationen *Archaeology in Absentia* består af ti bronzegranater. Inde i hver af dem findes en plade med indgraverede længde- og breddegrader. Koordinaterne henviser til specifikke steder på palæstinensisk og israelsk jord; Jerusalem, Betlehem, Ramallah, Akka, Haifa, Jeriko, Jaffa, Nazareth og Det Døde Hav. Her har kunstneren, med hjælp fra lokale kunstinstitutioner, nedgravet 15 porcelænstallerkener håndmalet med det traditionelle sort-hvide keffiyeh-mønster, et symbol på palæstinensisk modstand. Skulpturerne udstilles sammen med fem fotografier taget på de pågældende steder samt et kort over området, der indikerer, hvor tallerknerne er nedgravet.

Vitrinens skulpturer, der minder om håndgranater, er modelleret over en russisk atombombe fra koldkrigstiden og kan åbnes som et Fabergéæg. Sammen med de koordinater værket indeholder, fungerer bronzeværkerne som arkæologiske fund *in absentia*.

Skulpturerne i *Archaeology in Absentia* legemliggør idéen om arkæologi som et våben i territoriale konflikter og fremskriver befolkningsgruppers krav på landområder. På denne måde er arkæologiske fund gennem tiden blevet anvendt til at styrke fremherskende narrativer. I dette rum udstilles skulpturerne, så de genkalder en traditionel museumspraksis, hvor værdifulde genstande placeres i monter som historiske beviser på fortiden. Her er det dog koordinater til endnu uopgravede genstande, der vises i montren, som referencer til potentiel, fremtidig historieskrivning.

Archaeology in Absentia er skabt på baggrund af den ovennævnte nedgravnings-performance, der er inspireret af videoværket *In the Future They Ate From the Finest Porcelain*, der kan opleves i det næste udstillingsrum.

Archaeology in Absentia
2016

- 10 bronze sculptures, 20 × 10 cm.
- 4 photographs, framed inkjet print, 30 × 40 cm.
- 1 photograph, framed inkjet print, 60 × 80 cm.
- 1 map, inkjet print, 64 × 112 cm.

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

Archaeology in Absentia is a sculptural installation consisting of ten bronze munitions. Inside each of them is a disc engraved with the coordinates – longitude and latitude – of locations on Palestinian and Israeli soil where the artist has buried porcelain plates hand-painted with the traditional black-and-white Keffiyeh pattern, a symbol of Palestinian resistance. Accompanying the sculptures is a series of five photographs taken at these locations, and a map of the area indicating where the plates have been buried.

With the help of local art institutions, Larissa Sansour originally carried out 15 deposits of plates in the places indicated by these coordinates, including the cities of Jerusalem, Bethlehem, Ramallah, Acre, Haifa, Jericho, Jaffa, Nazareth and the Dead Sea. The bronze munitions are modelled on a Cold War-era Russian nuclear bomb. Opening like Fabergé eggs, they represent archaeological artefacts *in absentia*.

The *Archaeology in Absentia* sculptures embody the idea of weaponised archaeology used to settle territorial disputes and support historical entitlement to land. Throughout history, archaeological finds have been co-opted to reinforce prevailing narratives. These sculptures are displayed in a way that recalls the traditional museum practice of keeping valuable artefacts in display cases as historical evidence of the past. Here, however, the display case contains location codes for artefacts yet to be excavated – eventually causing a historical intervention.

Archaeology in Absentia is conceived as a performance inspired by the film *In the Future They Ate From the Finest Porcelain*, which can be experienced in the following exhibition space.

In the Future They Ate From the Finest Porcelain
2016

Video, stereolyd (28:00 min.)
Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

I filmen *In the Future They Ate From the Finest Porcelain* sammenflettes science fiction, arkæologi og politik. Ved at kombinere filmisk historiefortælling med visuelle effekter udforsker filmen myter og fortællingers indflydelse på konstruktionen af historie, fakta og national identitet.

Fortællingen følger en modstandsgruppe, der nedgraver porcelænstallerkner med det formål at plante beviser for eksistensen af en fiktiv civilisation, som fremtidige arkæologer vil kunne opdage. Gruppens mål er at påvirke den dominerende historiske fortælling og sikre fremtidige generationers berettigelse til deres land. Når porcelænet en dag graves frem, kan det fungere som bevis for eksistensen af det opdigtede folk. Filmen undersøger spørgsmål om historie og magt - og spørger til, hvem der har retten til at skrive historien, og hvis stemmer der bliver hørt.

I værket føres en dialog mellem to kvinder: en psykiater og modstandsgruppens leder. De hypnotiske landskaber og stærkt ladede portrætter indeholder referencer til palæstinensisk kultur. Nogle af disse, såsom det traditionelle keffiyeh-mønster malet på porcelænstallerkenerne, finder man også i det foregående værk *Archaeology in Absentia*. De store bomber, der falder fra himlen i filmen, ligner bronzeskulpturerne i udstillingsmontren. Men i stedet for koordinater indeholder bomberne bevismateriale til fremtiden – det fineste porcelæn, der her styrter ned og tildækker landskabet. Tilsammen leder disse to værker tankerne hen på historiefortællingens magt: hvor lang tid går der, før en fiktion bliver til et historisk faktum?

In the Future They Ate From the Finest Porcelain
2016

Video, audio stereo (28:00 min.)
Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

In the Future They Ate From the Finest Porcelain is a film that intersects science fiction, archaeology and politics. Combining cinematic storytelling with visual effects, it explores the influence of myths and narratives on the construction of history, facts and national identity.

The story follows a resistance group that buries porcelain tableware with the aim of creating a new, fictional civilisation for future archaeologists to discover. The group seeks to influence the prevailing narrative of historical events and to enable future generations to reclaim their own land. When the buried porcelain is eventually excavated, it will serve as evidence of the existence of an imaginary people. The film interrogates issues of history and power, asking: who gets to write history and whose voices get to be heard.

The dialogue here is by two women: a psychiatrist and the leader of the resistance group. The hypnotic landscapes and highly charged portraits contain references to images from Palestinian culture. Some of them, such as the Keffiyeh pattern painted on the porcelain plates, are also repeated in *Archaeology in Absentia*. The large bombs falling from the sky resemble the bronze sculptures in the exhibition display case, but instead of coordinates, hidden inside them is evidence for the future – the finest porcelain, raining down and covering the ground of the shimmering landscape. Together, these two artworks reflect on the power of storytelling: How long does it take before fiction turns into historical fact?

Monument for Lost Time
2019

Skulptur:

Beton, metal, maling

Diameter 4,8 m.

Audio 4.1

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

I udstillingssalen venter et stort, sort sfærisk objekt – en abstrakt kugle eller et endeløst sort hul? Omkring det ubevægelige monument breder sig en lyd af lavfrekvente vibrationer, der sætter sig i kroppen. Skulpturen er så intenst sort, at den intet lys reflekterer, og der skabes derved en optisk illusion. Med synssansen alene er det svært at opfatte tredimensionaliteten i det uudgrundelige sorte, hvilket forstærker objektets gennemtrængende, truende karakter – som en ubestemmelig følelse, der ikke lader sig fastholde.

I Larissa Sansours film *In Vitro*, der vises i udstillingens næste rum, optræder den mystiske kugle eller klode som et fiktivt, følelsesladet objekt, mens den her i rummet forvandles til et fysisk faktum, som en materialisering af et nedarvet traume. Monumentet står på en platform beklædt med mønstrede fliser, der også optræder i en scene i *In Vitro*. I filmen sidder en pige på gulvet i det hjem, hun og hendes mor tvinges til at forlade, da en katastrofe efterlader deres by i ruiner.

Monument for Lost Time
2019

Sculpture:

Concrete, metal, paint

Diameter 4.8 m.

Audio 4.1

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

A large, black, spherical object, somehow hidden in plain sight, awaits the viewer in the exhibition space. A low-frequency soundtrack resonates from the motionless monument and settles deep inside the viewer's body like trauma. The sculpture is so impenetrably black that it reflects no light at all, creating an optical illusion. With our sense of sight alone, it is virtually impossible to envisage the three-dimensional nature of this profound blackness, accentuating its pervasive, menacing quality that is as hard to grasp as a complex emotion.

The mysterious sphere appears in Larissa Sansour's film *In Vitro* as a fictitious, psychologically charged entity, while in the exhibition space the cinematic object is turned into a physical fact, like the embodiment of an inherited trauma. The monument stands on a plinth covered in patterned tiles like those in a scene from the film *In Vitro* where a girl sits on the floor of her home, which she and her mother are forced to leave when a disaster destroys their entire city.

In Vitro
2019

2-kanals video, lyd 7.1 (28:00 min.)
Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

In Vitro er en arabisksproget science fiction-film, der udspiller sig i den bibelske by Betlehem årtier efter en miljøkatastrofe. Under byen ligger et forladt atomkraftværk, som er blevet omdannet til en kæmpe stor underjordisk frugtplantage. Her forbereder en gruppe videnskabsfolk sig på at genetablere livet på Jorden ved hjælp af plantefrø, som blev indsamlet før apokalypsen.

I filmværket udspiller der sig en intens samtale mellem to kvinder: Dunia, som har grundlagt frugtplantagen og repræsenterer en svunden tid, og hendes unge efterfølger Alia. Alia, som er en klon af Dunias afdøde datter, symboliserer en ny æra og nye muligheder. Hun er født og opvokset i sterile omgivelserne under jorden og har aldrig set den by, hun nu har til opgave at beplante og befolke på ny.

Værkets latinske titel *In Vitro* kan oversættes til ’i glas’ og henviser til videnskabelige indgreb, der foregår uden for en levende krop i et kunstigt miljø. Ved at lade handlingen udspille sig i kølvandet på en økologisk katastrofe placerer Larissa Sansour værket i en kontekst, der kan vække genklang i samtiden.

I værket opleves tiden ikke som lineær; i stedet eksisterer forskellige tidslag samtidig. Filmen viderefører Larissa Sansours tidligere undersøgelser af sorg, arv og intergenerationelle traumer samt hendes interesse for epigenetik – en videnskabelig disciplin, der beskæftiger sig med, hvordan traumer overføres genetisk fra én generation til den næste. Alia minder fra en fjern fortid er ikke hendes egne, men implantater fra det menneske, hun har erstattet. Dialogen mellem Dunia og Alia bevæger sig frem og tilbage mellem fortid og fremtid: Hvor meget af fortiden og hvor mange af vores minder er værd at bære med os videre, og hvem afgør dette spørgsmål?

In Vitro
2019

2-channel film, audio 7.1 (28:00 min.)
Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

In Vitro is an Arabic-language sci-fi film set in the biblical city of Bethlehem, decades after an environmental disaster. Beneath the city is an abandoned nuclear reactor, which has been converted into an enormous refuge and orchard. Here, a group of scientists prepare to restore life on Earth with the aid of heirloom seeds collected before the apocalypse.

The two-channel video features an intense dialogue between Dunia – who founded the orchard and represents an old, bygone era – and her young successor, Alia. Emblematic of a new age and new opportunities, Alia is a clone of Dunia’s deceased daughter. She was born and raised in sterile conditions underground and has never seen the city she is about to replant and repopulate.

The Latin title, *In Vitro*, literally means ‘in glass’. It refers to scientific procedures that take place outside a living body, in an artificial space. By setting the events in the aftermath of an ecological catastrophe, Larissa Sansour places her work in a context that resonates widely with our time.

In the film, time does not seem to be linear; rather, all the different temporal layers are present simultaneously. The film continues Larissa Sansour’s exploration of loss, heritage and inherited trauma as well as her research into epigenetics – a discipline that studies the transmission of trauma between generations at the genetic level. Alia’s memories of the distant past are not her own but rather implants from the person she replaced. The dialogue loops back and forth between past and future: How much of the past and of memory is worth carrying forwards, and who decides?

From the Remains of Those We Lost
2025

12 skulpturer: Epoxy, silikone, LED-paneler. 30 × 75 cm.

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

From the Remains of Those We Lost tegner en dystopisk fremtid, hvor kloning er blevet den eneste måde at opretholde en svindende befolkning på. Her i det dunkle rum svæver en række dråbeformede skulpturer, der kan minde om fosterhinder eller tårer. De lyser svagt med et sært, vandigt skær og synes både at bevare og begræde de liv, de kopierer. Den syntetiske kloning af liv kan betragtes som en overlevelsestrategi, men er samtidig også et redskab for videnskabelig kontrol.

Installationen udgør en form for tredje akt i den fortælling, der begyndte med værkerne *Monument for Lost Time* og *In Vitro*. De hængende skulpturer udbygger filmens refleksioner over arv og erindring i kølvandet på altudslettende katastrofer. Som spøgelsesagtige beholdere for kunstig genetablering af liv åbner dråberne for refleksioner over, hvordan begrebet identitet bevares, når erindringen løsrives fra sted, historie og erfaring. På den måde peger værket ikke alene på genopstandelse, men på gentagelse, og det skaber et skrøbeligt arkiv over tabet af en historik, som fostrene svæver der i deres syntetiske tilstand.

From the Remains of Those We Lost
2025

12 sculptures: Epoxy, silicone, LED panels. 30 × 75 cm.

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

The installation *From the Remains of Those We Lost* imagines a dystopian future in which cloning has become the only way to sustain a vanishing population. The work centres on a collection of suspended drop-shaped sculptures, reminiscent of amniotic sacs or tears silently waiting in a dim room. Glowing with an eerie, aqueous luminosity, they appear to both preserve and mourn the lives they replicate. The artificial way of producing life can be seen as a means of persistence, but also a tool of scientific control.

From the Remains of Those We Lost is a third act to the narrative generated by Larissa Sansour's works *Monument for Lost Time* and *In Vitro*. The hanging sculptures in this room echo the atmosphere of the film, extending its meditation on post-catastrophic memory, bodily legacy and the mechanics of survival. As ghostly vessels of engineered continuity, the drops invite reflection on what remains of identity when memory is extracted from place, history and lived experience. This is not resurrection, but replication – a fragile archive of loss suspended in synthetic stillness.

Indigo Terrain
2025

Installation: Træstammer, gardiner. Størrelse og materialer varierer

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

Indigo Terrain er en stedsspecifik installation, der lægger sig op ad det filmiske univers fra operaværket *As If No Misfortune Had Occurred in the Night*. Operaen flyder ud fra kapellet og ind i udstillingsrummet, der omslutes af indigofarvede gardiner. Denne blå farve er historisk forbundet med sorg i Palæstina. Indigo er et særligt holdbart pigment og – ligesom sorgen – kan indigo modstå tiden uden at falme.

De tavse træstammer, der hænger i kæder fra loftet, kan vække associationer til lemlæstede kroppe og fylder i rummet som en stum skov. Ved at abstrahere naturens elementer og indsætte dem i denne teatraliske opstilling skaber Larissa Sansour en atmosfære af stille sorg og peger på sammenbruddet af økologiske, kulturelle og politiske strukturer.

Indigo Terrain
2025

Installation: Tree trunks, curtains. Size and materials vary
Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

Indigo Terrain is a site-specific installation bringing to life the realm of the filmic opera work *As If No Misfortune Had Occurred in the Night*. The opera flows from the chapel into the exhibition room in the form of a spatial continuum surrounded by indigo blue drapery. This shade of blue is historically associated with mourning in Palestine. Indigo is longer lasting than other pigments and, like grief, it stands the test of time.

The silent tree trunks, hanging on chains from the ceiling, resemble dismembered bodies, spreading like a speechless forest. By abstracting natural elements and placing them in theatrical arrangements, Larissa Sansour creates an atmosphere of quiet mourning and suspended time, suggesting the collapse of ecological, cultural, and political frameworks.

As If No Misfortune Had Occurred in the Night
2022

3-kanals video, lyd 7.1 (21:00 min.)

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

As If No Misfortune Had Occurred in the Night er en utraditionel sammensmeltning af genrer og fortsætter Larissa Sansours undersøgelse af nedarvede traumer og epigenetik – en videnskabelig disciplin, der beskæftiger sig med, hvordan traumer overføres genetisk fra én generation til den næste. Centralt i værket er en arabisk opera om traume, tab og sorg, der projekteres på tre skærme, arrangeret som et alter-triptykon.

Arien fremføres af den palæstinensiske sopran Nour Darwish og er komponeret af den libanesiske komponist Anthony Sahyoun. Værket bygger på den østrigske komponist Gustav Mahlers *Kindertotenlieder* og den palæstinensiske folkesang *Al Ouf Mash’al*.

Kindertotenlieder, der havde premiere i 1905, er Mahlers melodi til Friedrich Rückerts digte, som han skrev efter tabet af to af sine børn. I *Al Ouf Mash’al* sørger en palæstinensisk kvinde over tabet af sin elskede, der blev henrettet, fordi han nægtede at lade sig hverve til den osmanniske hær under Første Verdenskrig. Disse to musikalske traditioner væves sammen til en smuk klagesang over mere end hundrede års sorg.

I operaen, som er optaget i et forfaldent kapel, sammenstilles computergenererede billeder med arkivoptagelser fra Første Verdenskrig. Larissa Sansour trækker på dokumentarisk materiale fra Imperial War Museum i London, der blandt andet skildrer britiske soldater i kamp mod det Osmanniske Rige og begyndelsen af det Britiske Mandat (1923-1948) i Palæstina.

I operaens afsluttende scene nedsænker sangeren sig i et indigofarvet bassin, som gradvist farver hendes hvide kjole i den dybblå tone, der i Palæstina historisk er blevet forbundet med sorg. Operaens univers flyder ud fra kapellet og videre rundt i udstillingsrummet, hvor lydbilledet møder indigofarvet stof og hængende træstammer.

As If No Misfortune Had Occurred in the Night
2022

3-channel film, audio 7.1 (21:00 min.)

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

As If No Misfortune Had Occurred in the Night lends a non-traditional form to Larissa Sansour’s exploration of inherited trauma and epigenetics – a discipline that studies the transmission of trauma between generations at the genetic level. The centre of the work is an Arabic-language opera about trauma, loss and mourning, arranged like an altar triptych in a three-screen projection.

The aria is performed by the Palestinian soprano Nour Darwish and composed by the Lebanese composer Anthony Sahyoun. It is based on the Austrian composer Gustav Mahler’s work *Kindertotenlieder* and the traditional Palestinian song *Al Ouf Mash’al*.

Kindertotenlieder, which premiered in 1905, set to music a group of poems written by Friedrich Rückert after the death of his two children. In *Al Ouf Mash’al*, a Palestinian woman mourns the loss of her lover, who was recruited into the Ottoman army in the First World War. The aria blends two different musical traditions, weaving a beautiful lament for more than a hundred years of grief.

Filmed in a derelict chapel, the opera juxtaposes computer-generated imagery and archival footage of the First World War. *As If No Misfortune Had Occurred in the Night* uses documentary material from the Imperial War Museum in London, including scenes from Palestine at the start of the British Mandate (1923-1948) and from the struggles against the Ottoman Empire.

In the opera’s final scene, the singer immerses herself in an indigo pool, dyeing her white dress the shade of blue historically associated with mourning in Palestine. The world of the opera flows from the chapel into the exhibition space as an installation surrounded by indigo curtains and hanging tree trunks.

Familiar Phantoms

2023

Video (42:00 min.)

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

Familiar Phantoms er en eksperimental kortfilm-dokumentar om erindring, historie og traume. Værket udforsker fiktionens og fortællingens indvirkning på, hvordan minder skabes og fortolkes. Med flydende overgange kombineres det filmiske narrativ med visuelle effekter og fotografier fra familiealbum og arkivmateriale. Disse fragmenter og tomrummene imellem dem skaber et filmisk fletværk af illusion og virkelighed.

Værket er Larissa Sansours hidtil mest personlige og tager udgangspunkt i hendes egen familiehistorie og barndom i Betlehem. Filmen veksler mellem langsomme, flydende scener og tætte collager af genstande, arvestykker, familiefotografier og Super-8-optagelser, og det visuelle udtryk kan ligne den måde, erindringen fungerer på: De samme billeder, genstande og steder går igen – også i andre af Larissa Sansours værker – og de har hver især en betydning og plads i en fragmentarisk collage af minder – som endnu navnløse fantomer.

Familiar Phantoms

2023

Video (42:00 min.)

Courtesy: Larissa Sansour, Søren Lind

Familiar Phantoms is an experimental short film documentary about memory, history and trauma. The film explores the impact of stories on the creation and reinterpretation of memory. It seamlessly combines film, narrative, visual effects, family photos and archival footage. These fragments and gaps form a narrative interweaving illusion and fact.

The film is Larissa Sansour's most personal to date and has been inspired by her own family history and her childhood in Bethlehem. Slow, fluid scenes and tightly edited collages of objects, mementos, family photos and Super-8 footage alternate, shot both in the studio and in a derelict mansion. The editing and visuals mimic the actual workings of memory – revisiting the same imagery, objects and spaces, seeking out their meaning and place in a fragmented collage, like yet unnamed phantoms.

Tank
2003

Video, lyd (6:00 min.)

Courtesy: Larissa Sansour

Tank er en kortfilm, der skildrer en gruppe fredsaktivister, som forsøger at standse en israelsk kampvogns fremmarch i de besatte områder i Palæstina. Optagelsen er rå og uredigeret, og billedfladen ledsages af en monoton, elektronisk lydside. Musikkens rytme fremhæver kontrasten mellem de ubevæbnede civile og de tungt bevæbnede soldater, der forsøger at rydde vejen for den faretruende kampvogn. Værket, som er det ældste i udstillingen, blev skabt for over tyve år siden og understreger Larissa Sansours dokumentariske tilgang, som var en helt central del af hendes visuelle sprog i begyndelsen af hendes kunstneriske virke.

Denne retrospektive udstilling repræsenterer en form for hjemkomst for *Tank*, idet filmen blev vist for første gang på netop Kunsthall Charlottenborg som en del af *Charlottenborg Forårsudstilling* i 2003. Med sit dokumentariske udgangspunkt vidner værket om, hvordan situationen i Palæstina ikke er forbedret i løbet af de sidste 22 år – tværtimod er spændingerne blot blevet mere akutte. *Tank* fører os tilbage til sagens kerne: kampen mellem tab og overlevelse – et grundtema, der løber som en understrøm gennem hele udstillingen og udgør kilden til Larissa Sansours kunstneriske stemme.

Tank
2003

Video, audio (6:00 min.)

Courtesy: Larissa Sansour

Tank is a short film showing a group of peace activists trying to hinder the progress of an Israeli tank in the occupied territories in Palestine. The footage has been kept raw and unedited, accompanied by monotonous electronic music. The rhythm highlights the tension between the unarmed people and the fully armed soldiers trying to clear the street for the ominous tank to proceed. The work is the earliest in the exhibition and testifies Larissa Sansour's documentary approach, which was an integral part of her visual language at the beginning of her artistic career.

As part of this retrospective display, *Tank* constitutes a kind of homecoming, as the work was first showcased at Kunsthall Charlottenborg in 2003 as part of the *Spring Exhibition*. Based on documentary material, *Tank* reflects how the tensions in Palestine have not improved over the past 22 years; having, on the contrary, deteriorated. *Tank* brings us back to the core of the matter – the struggle between loss and survival – which is the undercurrent topic of each work in the exhibition and the fundamental source of Larissa Sansour's artistic voice.